

KYPSÄ

Kymenlaakson Osakunnan jäsenlehti
4/2011

Kypsän tässä numerossa

Viimeisten rajisten koristelussa käytettyjen hiilihappojäiden tuhoaminen sai loppuillasta aikaan usvaa myös keittiön puolella. Lue lisää sivulta 6.

Kuva: Sini Leppänen

3	Pääkirjoitus	14	Avara luonto
4	Puheenjohtajalta		Millaisia otuksia osakuntatiloissa pesiikään?
5	Q:n nurkka	16	Missä hän on nyt?
6	Monen rajan ylitys		Ahti Terhemaan haastattelu
	Raportti osakunnan kakkosjuhlasta.	18	Afrikan-kirjeenvaihtaja
7	Essi Kortekangas – kyolainen edaattori		Yllättäviä kulttuurikokemuksia Marokossa
	Uuden HYY-edustajamme haastattelu	20	Kyllä Kypsa tietää
8	Näin osakuntalaiset asuvat	21	Nii mitäs myö viännetään?
	Kypsa tutustui neljään erilaiseen asuntoon.	21	Viimmiin sammuttaa valot
11	Kymmenen uutiset		Musiikkiteatteria Kymenlaaksosta
11	KyOOS kvartaalijuoma	22	Hauki ja Hylje
			Ystävämme odottavat jo joulua
12	Vuoroin vieraissa	23	Virkailijaluettelo 2011
	Lehden päätoimittaja vaihtaa arkkitehtuurin humanistisiin tieteisiin.		

KYPSÄ. Helsingin yliopiston Kymenlaakson Osakunnan jäsenlehti.

Perustettu vuonna 1980.

ISSN-L 1798-7164. ISSN 1798-7164. Kypsa julkaistaan neljä kertaa vuodessa.

Julkaisija: Kymenlaakson Osakunta, Leppäsuonkatu 11, 00100 Helsinki, <http://kymenlaaksonosakunta.fi>.

Päätoimittaja: Ester Pentti, kyo-kypsa@helsinki.fi.

Toimituskunta: Milja Ahtosalo, Pekka Veli Haimi, Hanna Herala, Riikka Juosila, Essi Kortekangas, Hanna-Maria Kössi, Sini Leppänen, Anu Rämö kyo-kypsakunta@helsinki.fi.

Taitto ja ulkoasu: Ester Pentti.

Kannessa: Maaria Haavisto, Annika Pousi, Lasse Sipilä ja Joni Salo **Kuvat:** Milja Ahtosalo

Painos: 200 kpl. Paino: Kopijyvä Tampere Oy, Tampere 2011.

Tämä lehti saa Helsingin yliopiston ylioppilaskunnan järjestölehtitukea.

Kirjavaa sakkia

Niin mukavaa kuin yliopisto-opiskelu onkin, aina ajoittain sitä kaipaava lukion monipuolisia opintoja. Oli hauskaa lukea vähän kaikkea: luonnontieteitä, kieliä, taideaineita. Sano-taan, että ylioppilaskirjoitusten aikaan ihmisen yleissivistys on huipussaan. Montaa eri ainetta kahdentoista vuoden ajan päättäneet abiturientit tietävät kaikesta jotakin. Siitä eteenpäin suunta on vain alaspäin.

Yliopistoon hakeutuessa on pakko valita, mikä ala tuntuu omimmalta. Jos on kuin minä, jota kiinnostaa monet alat tasapuoli-sesti, ja on suhteellisen etevä monissa kou-luaineissa, valinta voi tuntua ylivoimaiselta. Hakuoppaita selatessa pohtii monen alan kohdalla, olisiko tämä riittävän kiinnostavaa, että haluan sitoutua opiskelemaan sitä vähin-tään viideksi vuodeksi. Ja opintojen jälkeen tulee vielä kymmeniä vuosia kestävä työelä-mä. Miten voi tietää, mihin innostus riittää? Jossain kohtaa päätös on vain tehtävä. Joilla-kin valinta osuu oikeaan heti ensimmäisellä kerralla, joidenkin on kokeiltava muutamaa-kin alaa ennen kuin se oikea osuu kohdalle.

Kun oman alan on löytänyt ja yliopisto-opin-not lähtevät käyntiin, tulee tietämyksestä spesifimpää. Sitä ei enää tiedäkään kaikesta vähän, vaan yhdestä aiheesta paljon. Yleis-sivistys alkaa pikku hiljaa murentua. Toisen asteen yhtälön ratkaisukaavat ja ensimmäi-sen maailmansodan taistelujen päivämäärät

katoavat päästä, kun aivot täyttyvät yhä tar-kemmilla tiedonmurusilla, minun kohdallani eri arkkitehtuurin tyylikausien ominaispiir-teillä, oikeilla betonin ainesosien sekoitus-suhteilla ja Alvar Aallon tuotannon avainra-kennuksilla.

Ensimmäisen opiskeluvuoden aikana tuore yliopisto-opiskelija vedetään mukaan oman alan ainejärjestön tai killan toimintaan. Fuk-seille opetetaan millaista on olla valtiotietei-lijä, kauppatieteilijä tai teekkari. Luodaan me-henkeä. On hienoa tutustua ihmisiin, jotka ovat kiinnostuneita samoista asioista kuin itsekin on. On hienoa tuntea kuuluvan-sa joukkoon.

Mutta sen ensimmäisen vuoden jälkeen aina-kin minua alkoi samanlaisuus tympiä. Kes-kustelut kiersivät aina samoissa omaan alaan liittyvissä aiheissa. Onnekseni löysin osakun-taan, jossa monien eri alojen opiskelijat ke-rääntyvät yhteen. Keskustelunaiheiden kirjo ulottuu vaikkapa alkulukujen mahtavuudesta lääkeaineiden yhteisvaikutuksiin. Osakunta-elämä hidastaa yleissivistyksen eroosiota.

Myös osakuntalaisena saa tuntea yhteenkuu-luvuutta, mutta se on luonteeltaan erilaista kuin oman aineen opiskelijoiden keskuu-nessa. Osakunnassa kuuluu joukkoon, jonka jäsenten erilaiset kiinnostuksenkohteet ja näkemykset rikastuttavat elämää. Erilaisuus-ta huolimatta kaikkia yhdistää kuitenkin akateemisuus ja juuret Kymenlaaksossa.

Pääsin tässä lehdessä olevaa Vuoroin vie-raissa -palstan juttua varten seuraamaan it-selleni vieraan alan luentoa, jopa kokonaan toisessa yliopistossa. Sain maistiaisen siitä, miten erilaista opiskelu voi olla. Vaikka olen tyytyväinen alavalintaani, en voinut olla ajat-telematta, kuinka kiinnostavaa olisi lukea jotain muutakin kuin arkkitehtuuria. Onneksi yliopisto on siitä mukava laitos, että jokainen voi luoda itselleen sopivan opintokokonai-suuden yhdistelemällä eri alojen opintoja. Kenties minäkin päädyn osakuntaystäväni innoittamana vielä opiskelemaan jotain ai-van muuta.

Ester

päätoimittaja

Aika aikaansa kutakin, sanoi pässi kun päätä leikattiin.

Jos osakuntaa mitattaisiin vuosien sijaan työvuosina, olisi meillä useimmilla plakkarissa jo moninkertainen vuosimäärä kuluneeseen aikaan verrattuna. Nyt on taas valittu virkailijat ensi vuodelle, ja moni heistä kantaa harteillaan tulevanaikin vuonna usean eri tehtävän viittaa. Viime keväisessä osakuntapaneelissa jotkut osakunnan seniorit (joita en osaa vielä nimittää alumneiksi) olivat hiukan ihmeissään siitä, että nykyisin yksi ihminen hoitaa useaa virkaa yhtä aikaa.

Virkojen kasautuminen ei saisi muodostua itsetarkoitukseksi – eikä se sitä onneksi näytä tekevänkään. Osakunta on oiva paikka tehdä niitä asioita, joista pitää, mutta osakuntatehtävistä tai järjestötehtävistä ylipäänsä ei saisi muodostua taakkaa.

Olen kulkenut osakuntapolkua pääosin omien mielihalujeni ja kiinnostusten kohteiden viitoittamana: aloitin apuemäntänä, koska haluaisin leipoa enkä halunnut leipoa vain itselleni. Sitten isännistö alkoi vaikuttaa kiinnostavalta, joten loikkasin. Olen aina pitänyt lehdistä, siksi olenkin viihtynyt Kypsan toimituskunnassa koko osakuntaurani ajan. Olen istunut hallituksessa fuksivuodestani asti, joten tämän vuotuinen puheenjohtajan pesti tuntui luonnolliselta valinnalta, johon olin saanut valmiuksia edellisinä vuosina.

Sanotaan, että epämukavuusalueella tapahtuu kehittymistä. Jokaisessa hoitamassani tehtävässä olen tietenkin oppinut asioita, mutta sanoisin, että eniten olen oppinut silloin, kun olen joutunut tekemään jotakin, johon en ole etukäteen voinut varautua tai josta en ole tiennyt paljoa mitään. Kaksi vuotta taloudenhoitajana opetti minulle asioita, joista tulen varmasti hyötymään tulevaisuudessakin – missäs humanisti nyt muuten kirjanpitoa oppisikaan. Olen myös havainnut, että usein odottamattomaan tilanteeseen joutuminen saattaa lopulta osoittautua hauskaksi kokemukseksi, tai se saattaa poikia elämään aivan uusia suuntaviivoja.

Olen onnellinen siitä, ettei meidän osakunnassamme ole tyypillistä hajota virkaansa tai ilkeillä omaa stressiään muille, tai en ainakaan tällaista ole havainnut. Toivoisin, että jatkossakin apua pyydetään silloin, kun sitä tarvitsee, ja että apua annetaan pyytämättäkin. Osakunta on yhteinen harrastuksemme, joka on kuitenkin vain yksi osa meidän elämäämme. Joskus opiskelu ajavat osakunnan edelle, tai joskus vaan ei yksinkertaisesti jaksaa – eikä ole pakko: on voitava priorisoida. Harrastusta pitää voida tehdä huvikseen, ei siksi että täytyy, jotta harrastamisen ilo ja into säilyisivät. On surullista, jos osakunnasta alkaa tulla ähky.

Opintojen aikana järjestöt tarjoavat paikan, jossa voi harjoitella tulevaa, aikuisuutta varten. Osakunta on ainakin minulle tarjonnut mahtavan ja turvallisen kasvupaikan: viisi vuotta sitten osakuntaan tullut ujo tyttö on pian valmis astumaan aikuisten elämään paljon valmiimpana: osaan nyt muun muassa tehdä kaksinkertaisen kirjanpidon, kokata 50 hengelle, ja ennen kaikkea oppinut tiimityöstä, ryhmähengestä ja vastuunjakamisesta.

Kiitos mielenkiintoisesta puheenjohtajavuodesta ja aivan mahtavaa tulevaa osakuntavuotta!

Milja

hallituksen puheenjohtaja

Kuinka aika riittänee, kun gradu lähenee?

Opiskelijoita kannustetaan valmistumaan yhä nopeammin ja siirtymään ripeästi työelämään. Tämä johtaa paineeseen keskittyä opiskeluun ja jättää kaikki muut vastuut minimiin. Miksi siis käyttää arvokasta vapaa-aikaa opiskelijajärjestötoimintaan?

Osakuntatoiminta on paitsi hauskaa ja tärkeää kiinnekohta kotimaakuntaan, se on myös erittäin hyödyllistä kokemusta työelämää varten. Syksyn rehtoripäivällisillä keskusteltiin paljon tänä päivänä vaadittavista taidoista ja järjestötoiminnan merkityksestä työnhaussa. Työpaikan saa kahdesta hakijasta usein se, jolla

on opiskeluajaltaan muitakin meriittejä kuin suoritettut kurssit.

Luennoilla ei opeteta, kuinka järjestetään illallinen sadalle hengelle, kuinka pidetään puheita aiheesta kuin aiheesta, kuinka kokouksissa pidetään pöytäkirjaa tai kuinka pöytäjuhlat plaseerataan. Osakunnassa oppii myös tulemaan toimeen kaikenlaisten ihmisten kanssa, ottamaan vastuuta ja huolehtimaan omista viroista. Kaikki tämä on työelämään astuttaessa vähintäänkin yhtä arvokasta kuin arvosanat ja ylimääräiset sivuaineet – omien kokemusteni mukaan paljon arvokkaampaa.

Opiskeluvuodet vilahtavat ohi nopeasti ilman opiskeluaikojen rajoittamistakin, ja järjestötoiminnasta kannattaa nauttia niin kauan kuin onnellisia opiskeluvuosia riittää. Valmistumisen jälkeen en ole kertaakaan harmitellut yksittäisiä arvosanoja tai lukematta jääneitä kursseja, mutta sen sijaan mieltäni kaihtaa toisinaan, miksen koskaan ryhtynyt vaikkapa emännäksi tai laulunjohtajaksi.

Koska näin jälkikäteen ajateltuna: aika kylä riittää, vaikka gradu kuinka lähenisi. Töitä ehtii tehdä valmistumisen jälkeen eläkeikään saakka.

Osakunnalle valittiin jälleen uudet virkailijat vuodeksi 2012. Virat jakaantuivat laajalle tekijäjoukolle, eikä kenellekään kasaantunut suurta työmäärää – hienoa! Tämä kertoo aktiivisesta osakuntatoiminnasta, jossa jokainen on valmis kantamaan kortensa kekoon yhteisen järjestön toiminnan jatkuvuuden takaamiseksi, ja myös siitä, että osakuntalaiset haluavat kerätä itselleen tulevaisuutta varten kokemusta, jolla todella on merkitystä.

Onnittelet kaikille uusille virkailijoille ja hauskoja hetkiä uusien toimien parissa!

Maria

Kuraattori

Monen rajan ylitys

Raportti osakunnan kakkosjuhlasta toimikuntalaisen silmin

Teksti: Sini Leppänen
Kuva: Lotta Väkevä

6.11. aamuyön tunnit. Kello on jo ylittänyt neljän. Jäljelle jääneet juhlijat tuijottavat silmät kiiluen lavuaaria. Keittiö peittyi hämyiseen usvaan. Mistä tähän tilanteeseen on päädytty?

Rajanylitys alkoi muovautua aivoissamme jo kuukausia ennen h-hetkeä. Teemaksi valikoitui kuplivien maljojen, UV-valojen ja omituisten otusten satumetsä. Toimikunta väkersi koristeita liimatuhruisin sormin ja ideoi illan kulkua. Mitä rajoja juhlatuonlopun aikana lopulta ylittiin?

Perjantaina emännistö ylitti ajallisesti kohutuullisen kauppapareissun rajan. Viikin Prismaan tutustuttiin kolmen tunnin ajan. Lauantaina salaattiin tarkoitettut perunat ylittivät

optimaalisen keittämisaajan; tuloksena oli perunamössöä. Isännistön ja toimikunnan sietokyvyn raja oli koetuksella, kun plaseerausta vaihdettiin tauolla. Sunnuntaiaamuna keittiössä taisteltiin pystyynnukahtamisrajan ylittämistä vastaan. Silliksella vedettiin rajaa oliiviöljyn ja rypsiöljyn välille. Mikä sitten oli lopputuloksena tästä kaikesta?

6.11. iltapäivän tunnit. Kello on ylittänyt neljän. Jäljelle jääneiden emännistön jäsenen hymy kohoaa korviin. Viimeiset astiat ovat puhtaina koneessa. Osakunnan kakkosjuhla on juhlittu. Muovikassi on täynnä evästä ensi viikolle. On pakko alkaa kehua, kuinka hyvin kaikki lopulta meni. Viikonlopun aikana tärkein raja on ylitetty; raja alakulosta yläkuloon.

Rajanylitystoimikunnan toteuttamat koristelut onnistuivat luomaan Domus Gaudiumille aitoa satumetsätunnelmaa

Essi Kortekangas – kyolainen edaattori

Teksti: Hanna Herala
Kuva: Ilari Ahola

Tämän vuoden vaaleissa Helsingin Yliopiston ylioppilaskunnan 60 henkiseen edustajistoon valittiin Kymenlaakson Osakunnan edustaja Essi Kortekangas. Essi pääsi sisään hienolla äänipotilla, ja kuullessaan valinnasta, hän oli hyvin yllättynyt ja innostunut: ”kyllähän se pieni järkytys oli, ihan siis positiivisessa mielessä.”

Edustajistokauden alussa Essin kalenteriin on tullut jo monia kokousmerkintöjä. Edustajisto ei ollut vielä marraskuun loppuun mennessä kokoontunut, mutta hänen oman ryhmänsä eli osakuntien edustajistoryhmien tapaamisia oli jo ollut. Näissä kokoontumisissa edustajat ovat tutustuneet toisiinsa,

suunnitelleet ryhmän työskentelytapoja ja pohtineet tulevaisuuden edustajistokokouksissa käsiteltäviä asioita. Kaikille edustajille on järjestetty yhteisiä koulutuksia, joissa on käsitelty yleisesti asioiden hoitamista HYY:ssä. Näiden tapahtumien ja edaattoripestiin liittyvän perehtymisen myötä Essi on aiempaa tietoisempi monista HYY:ssä (ja muilla ”ylemmillä tasoilla”) tehtävistä päätöksistä, jotka vaikuttavat kaikkien opiskelijoiden arkeen.

Edustajistoon pääsemisen myötä Essin osakunta-aktiivisuus on vahvistunut, ja hän on tutustunut muiden osakuntien jäseniin aiempaa enemmän. Näin ollen myös osakuntien välinen vuorovaikutuskin on lisääntynyt. Edustajistopaikan myötä Essin kiinnostus HYY:tä, ja siellä tehtäviä päätöksiä kohtaan on kasvanut suuresti. Syksyn alussa edustajisto oli Essille käsitteenä etäinen, eikä juurikaan innostusta herättävä. Nyt hän haluaa vaikuttaa opiskelijoiden etujen säilymiseen sekä HYY:n sisällä että sen ulkopuolella, nähdä tuloksia ja niiden syntyyn liittyviä prosesseja. Essin keskeisimpiä tavoitteita ovat HYY:n talouden järjestäminen niin, ettei järjestötukia tai opiskelijoille tarjottavia palveluita tarvitsisi karsia, ja edullisen asumisen turvaaminen pääkaupunkiseudulla kaikille opiskelijoille. Suurimmaksi haasteeksi Essi nimeää vaikeiden ja ikävien päätösten tekemisen, ja sen, ettei asioihin aina ole yksinkertaisia vastauksia.

Edustajistossa toimiminen tuo Essille monenlaisia mahdollisuuksia. Hän odottaa sitä, että pääsee näkemään, miten monimutkainen prosessi demokratia on, ja miten sen avulla asiat voidaan kuitenkin saada toimimaan ja onnistumaan. Hän pääsee myös näkemään, mitä kaikkea HYY:n kokoisen organisaation pyörittämiseen liittyy. Samalla hän tutustuu uusiin ihmisiin, mikä avaa aina uusia mahdollisuuksia. Tällä kertaa kausi on poikkeuksellisesti vain yhden vuoden, ja jos Essin elämässä ei tapahdu mitään järjestyttäviä muutoksia, niin jatkokauden tavoittelemisen ei ole lainkaan poissuljettu vaihtoehto. Toivotaan, että seuraavissakin vaaleissa nähdään yhtä aktiivisia ehdokkaita ja mahtavia äänisaaliita kuin tänäkin vuonna oli.

Kypsä vertaa

Näin osakuntalaiset asuvat

Teksti: Essi Kortekangas

Kuvat: Pekka Veli Haimi

Onko sinua koskaan askarruttanut, minkälaisissa kolosissa ne osakuntakaverit oikein ly-myilevät? Tai onko sinut joskus kutsuttu kylään, mutta ei ole tullut mentyä? Vai, oletko kenties käynyt visiitillä osakuntatoverisi residenssissä, mutta et muista siitä enää mitään?

Näin asukkaat kertovat:

Ester, asuu yksiosässä Hakaniemessä

Asumismuodossa hyvää:

”Itsenäisyys. Voi päättää aivan itse mitä tekee ja milloin. Voi esimerkiksi siivota ja kuunnella musiikkia kun haluaa, ja saa itse päättää sisustuksesta.”

Asumismuodossa huonoa:

”Hinta. Yksiosässä asuminen on kallista. Sikäli kaverikämpä tai kommuuni voisi olla hyvä vaihtoehto. Myös keittiötilat ovat yksiosässä ahtaat: esimerkiksi uuni on niin kapea, että pakastepitsa täytyy puolittaa, jotta se mahtuu paistumaan”

Hänelle suositellaan:

Itsenäisyyttä arvostavalle

Oli miten oli, ei hätää! Kypsä teki puolestasi tutkimusretken, jossa hieman kartoitettiin osakuntalaisten moninaisia asumisratkaisuja. Ja ennen kaikkea sitä, mitä he itse niistä tykkäävät. Jutusta voit myös poimia vinkkejä itsellesi ihanteellisen asumismuodon valintaan.

Hänelle ei suositella:

Saiturille tai yksinolola pelkääville

Arvio alueesta:

”Hyvät yhteydet joka suuntaan, keskustasta pääsee kohtiin kävellen. Ehkäpä myös vähemmän rähinää kuin parin korttelin päässä Kalliossa.”

Asukas mainitsee myös:

”Heli Sutela eli se Kumman kaa -blondi tyyppi asuu samassa rapussa.”

Muuta:

Kompakti yksiö, jossa kuitenkin mahtuu kääntymään. Entisen asukkaan jäljiltä jännät tapetit, joiden ehdolla sisustuksessa on edetty. Myös parveke.

Hannis ja Joonas, asuvat pariskunta-asunnossa Otaniemessä

Asumismuodossa hyvää:

”Etenkin hinta. Tulee halvemmaksi kuin vaikkapa kahden solukämpän vuokra. Tämä on HOAS:n kämpppä, joten hintaero vapaiden markkinoiden vastaaviin on myös positiivinen asia.”

Asumismuodossa huonoa:

”Kun jäteauto käy tossa viiden aikaan aamulla, meillä helisee ikkunalasit. Ilmeisesti muun muassa ikkunoiden tiivistämisessä on hieman säästetty.”

Heille suositellaan:

Ensisijaisesti henkilöille, jotka elävät keskenään parisuhhteessa. No, miksei muillekin, jotka ovat valmiita nukkumaan samassa makuuhuoneessa.

Heille ei suositella:

Kaikki, jotka eivät täytä edellisen kohdan kriteerejä.

Arvio alueesta:

Otaniemi. Paljon teekkareita.

”Tässä rapussa on lähinnä pariskuntakämppiä. Aika rauhallista. Vastapäisessä talossa on yksiöitä ja soluja, eli paljon yksinäisiä miehiä tietokoneella.”

Asukkaat mainitsevat myös:

”Ikkunasta näkyy pääosin puita. Kesäisin ne varjostavat niin, että joutuu pitämään valoja päällä päiväisin. Tosin nyt, kun lehdet ovat poissa tieltä, avautuu myös selkeä merinäköala. Eikä tarvitse edes nousta jakkaralle.”

Muuta:

Juuri sopivan kokoinen vaihtoehto pariskunnalle. On olohuone, tupakeittiö ja parveke. Sanomista löytyy kuitenkin kunnollisen eteistilan puuttumisesta, käytännössä sisäänkäynti tapahtuu suoraan keittiöön.

P. Haimi, asuu kommuunissa Kruununhaassa

Asumismuodossa hyvää:

”Parhaimmillaan silloin, kun on mukavat kämpppikset. Aina on joku kotona. On mukavaa esimerkiksi keitellä kahvia yhdessä ja hengaila takan ääressä. Erittäin kodikasta.”

Heillä on siis takka kerrostaloasunnossa! Ei paha.

Asumismuodossa huonoa:

”Välillä pientä melua, mutta kämpppikset ovat kyllä oikein huomaavaisia, kun pyytää olemaan hiljaa. Välillä on myös aika sotkuista, mutta ei haittaa kun itsekin sotkee välillä.”

Hänelle suositellaan:

Sosiaalinen ja rento ihminen, joka viihtyy tovereiden seurassa

Hänelle ei suositella:

Vetäytyvä ja epäsosiaalinen siivousfriikki

Arvio alueesta:

Ei ole henkilön ensimmäinen eikä varmastikaan viimeinen kämpppä samalla alueella. Lisäksi ikkunasta kiva merinäköala.

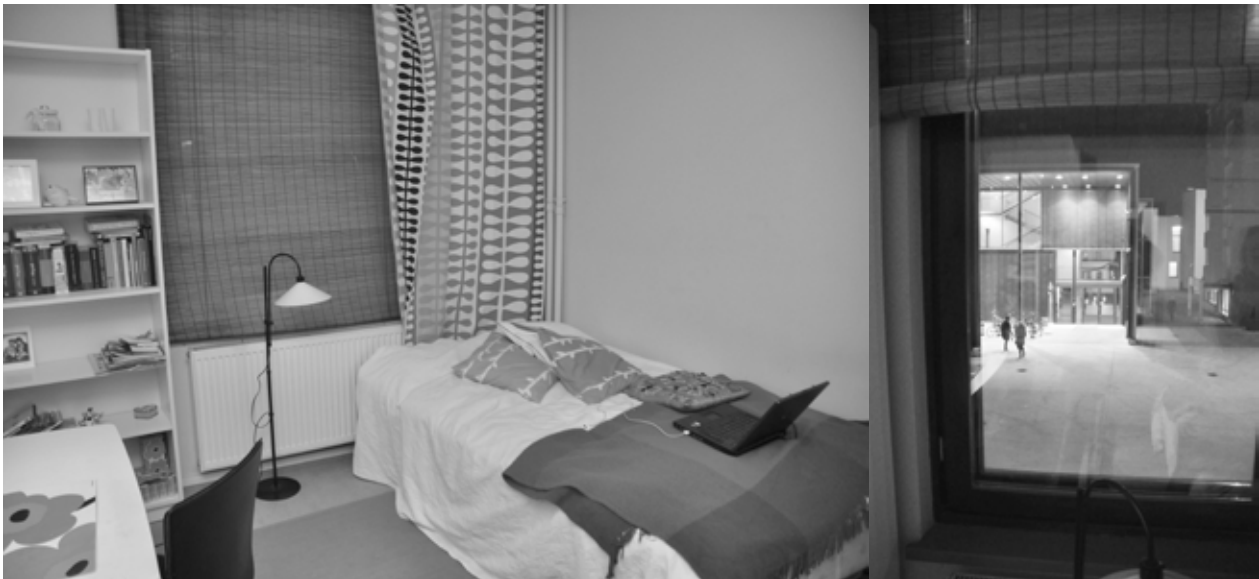
Asukas mainitsee myös:

”Ei ole kovin villi kommuuni. Täällä ei käytetä edes juurikaan päihteitä, eikä täällä pyöri ihme tyyppejä. Tosin meillä on * UV-valo vessassa.”

*) sienitriippiä henkivä

Muuta:

UV-valon lisäksi erikoisuuksina mainittakoon myös kopalakissa ja nahka-asussa kuvattu Lenin-seinävaate.

Viivi, asuu soluasunnossa Kampissa

Asumismuodossa hyvää:

”Hinta. On myös käynyt hyvä tuuri kämppiksen kanssa, on tultu aina hyvin toimeen. Kaikille tekisi hyvää kokeilla joskus soluasumista, koska se avartaa maailmaa. Näin tutustuu ihmisiin, joihin ei muuten välttämättä tutustuisi.”

Asumismuodossa huonoa:

”Riippuu paljon kämppiksistä. Välillä on ahdasta, jos molemmat yrittää häärtä keittiössä samaan aikaan. Joskus myös ärsyttää jos kämppis on juuri silloin suihkussa kun haluaisi itse päästä kylppäriin.”

Hänelle suosittlaan:

Joustava ja sopusointuinen henkilö, joka ymmärtää, että musiikkia ei aina voi huudattaa keskellä yötä

Hänelle ei suosittella:

Jääräpää

Arvio alueesta:

”Mahtava paikka. Kaikki on niin lähellä, että pääsee kävelen, eikä tarvitse edes ladata bussikorttia.”

Asukas esittää myös huolensa keskusta-asumisen nirsoittavasta vaikutuksesta.

Asukas mainitsee myös:

”Mahtavaa on myös kämpän sijainti lähellä osakuntaa. Ennen osakunnan juhlia voi kurkkia ikkunasta, että koska sinne on mennyt tarpeeksi muitakin ihmisiä, että uskaltaa itsekkin mennä.”

Muuta:

Kyseessä on osakunnan kautta saatu fuksiasunto, mistä asukas esittää vilpittömän kiitoksensa. Kummallakin solun kahdesta asukkaasta on omat hyllynä jääkaapissa. Ruokien varastamista ei esiinny, mutta pummaamista silloin tällöin.

Kymmenen uutisia – Kymis nyheter

19.10. KyOn upea menestys HYYn vaaleissa tarjosi jälleen hyvän syyn juhlia. Saimme oman edaattorin, kun Essi Kortekangas keräsi huiman äänisaaliin.

3.11. Osakuntalaiset harjoittelivat sivistynyttä elämää katsomalla ja kuuntelemalla oopperaa Musiikkitalossa.

5.11. Satumetsäteemaisen Rajanylityksen jatkoille saapui osakunnalla kuultujen satujen mukaan vain Pekka Torvinen.

6.11. Silliksellä sanoitettiin hitti tulevaan laulukirjaan. Nimeksi sopisi yksinkertaisesti ”Oliiviöljy, rypsiöljy”.

9.11. Osakunnan ja senioreiden hallituksien tapaamisessa pohdittiin mm. millaista on olla aikuinen, kuinka kurjaa on asua Kouvolassa ja voiko työpaikkoihin muuta kuin ajautua. Lisäksi suunniteltiin tulevaa yhteistyötä.

10.11. Drinkki-illassa Otaniemessä huomattiin, että sekoittamalla eri alkoholijoita syntyy juoma, joka sisältää alkoholia ja saattaa nousta päähän.

16.11. DGO:n yhteisellä ekskulla Bar Bäckärin Härski-iltaan kuultiin yllättäen suhteellisen härskejä juttuja. Jostain syystä yleisöä nauratti melko paljonkin.

18.11. Vuorossa olivat Senioripäivälliset. Huuhujen mukaan illan aikana syötiin, juotiin, keskusteltiin ja jopa naurettiin.

21.11. Kymenlaakson osakunnan olut- ja siideriklubin kokoontumisessa Bar Bhangrasa todettiin intialaisten oluiden maistuvan oluilta ja baarin vessan olevan käymisen arvoinen paikka.

22.11. Koettiin osakuntalaisittain hämmentävän suuri miesosanotto suomen kielen ja kotimaisen kirjallisuuden alan illassa. Kaiken muun toiminnan ohella päästiin myös illan kohokohtaan, nussimaan pilkkua.

23.11. KyO kävi Megazonessa voittamassa EPO:n. After-Megazonessa päästiin epolaisien kanssa myös tutustuttavalle keskustelusteelle.

26.11. Useamman salaperäisen suunnittelukokouksen tuloksena juhlittiin Böunareita videopelien maailmassa. Illan ohjelmassa oli mm. tarisevä mato, robottitaistelu ja Angry Salmon, jossa Herra Lohi sai elämänsä kyytiä.

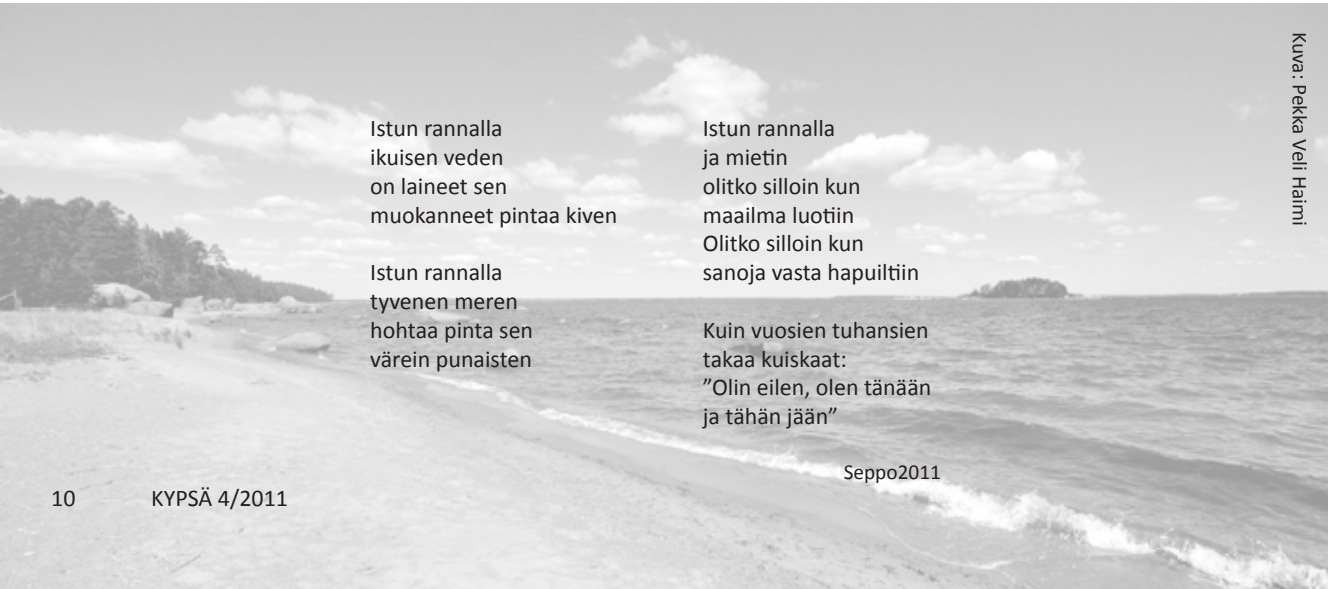
1.12. Osakunnan oma Heguli valikoitui HYY:n hallituksen varapuheenjohtajaksi. Jos jokin ottaa ylioppilaskunnan toiminnassa päähän, ota Heikki langan päähän.

KyOOS kvartaalijuoma

Kymenlaakson Osakunnan Olut- ja Siideri klubi kokoontui 21.11. anniskeluravintola Bhangraan maistelemaan intialaisia oluita. Kaikki testatut juomat maistuivat vähemmän yllättäen erittäin samanlaisilta (vetisiltä). Kuitenkin kvartaalijuomaksi valikoitui nopean käsiäänestyksen jälkeen Wells & Youngisin Cobra Beer (5.0%). Oluen luonnehdinnasta kertoo parhaiten olutopas.info käyttäjän ”Koneen Hoitajan” arvio: – Jos tämä olisi Suuren ”Kotimaisen” Panimon Kyy-olut tai Rantakäärme-olut tai vaikka Kastemato-olut, ja keppanan vahvuinen, niin tämän menekki Suomalaiseen makuun olisi valtava. Aivan valtava. Naistenolut – sitä tämä nimenomaan on.

Haimi, KYOOS-Panomestari

Istun rannalla
ikuisen veden
on laineet sen
muokanneet pintaa kiven

Istun rannalla
tyvenen meren
hohtaa pinta sen
värein punaisten

Istun rannalla
ja mietin
olitko silloin kun
maailma luotiin
Olitko silloin kun
sanoja vasta hapuiliin

Kuin vuosien tuhansien
takaa kuiskaat:
”Olin eilen, olen tänään
ja tähän jään”

Kuva: Pekka Veli Haimi

Seppo2011

Antamiskehys ja korrelatiivinen konstruktio

Kypsän toimituksen epätasaisen oppiainejakauman vuoksi Vuoroin vieraissa -palsta on tähän asti koostunut humanistiopiskelijoiden vierailuista muiden alojen luennoille. Tällä kertaa kypsäkunnan ainoa arkkitehtiopiskelija päätti tehdä vastapalveluksen ja suunnata seuraamaan suomen kielen opetusta.

Teksti: Ester Pentti

Torstai klo 10:04, tapaan paikallisen oppaani Essin Helsingin yliopiston keskustakampukseen kuuluvan Metsätalon portailla. Matka kotoani Hakaniemestä määränpähän kesti n. kymmenen minuuttia, mikä on virkistävää vaihtelua tavanomaiseen neljäkymmenen minuutin matkaan. Portailla törmään ensimmäiseen tuttuun, joka ihmettelee, mitä teen täällä. Kerron, että olen kirjoittamassa juttua osakunnan lehteen.

Olen iloinen, että luento pidetään Metsätalossa. Rakennus on ollut pitkään remontissa ja on hienoa nähdä, miten tämä funktionalismin hieno esimerkki on laitettu kuntoon. Essi kertoo, että hän pitää Metsätalosta, vaikka useimpia suomen kielen opiskelijoita miellyttää enemmän yliopiston uusklassisen

Kurssin nimi: Konstruktiokieliopin peruskurssi

Sisältö: Kurssilla perehdytään konstruktiokieliopin nimellä tunnettuun kielenkuvausmalliin ja muihin samantapaisiin lähestymistapoihin ('constructional approaches'). Lähestymistapa on kansainvälisesti tärkeimpiä kieliopin tutkimuksen suuntauksia ja Helsingin yliopisto alan johtavia tutkimusyksiköitä. Kurssi esittelee grammaattisten konstruktoiden luonnetta, syntaksin, semantiikan ja pragmatiikan suhdetta sekä tarjoaa perustiedot konstruktiokieliopin taustoista, metodista ja nykysuuntauksista. Kurssi on kaksikielinen (suomi ja ruotsi) siten, että kukin suomen- tai ruotsinkielinen osanottaja puhuu ensisijaisesti omaa kieltään.

päärakennuksen historistinen tyyli antiikin pylväineen, ornamentteineen ja patsaineen.

Metsätalon ala-aula on yllättävän kapea, mutta suuret ikkunat ja reilu huonekorkeus saavat aikaan jylhän tunnelman. Loivat tiilipäälysteiset portaat johtavat kohti ylempiä kerroksia. Yläaulan jännittävä lattiakuviointi kiinnittää huomioni, mutta en ehdi pysähtyä tutkimaan materiaalia. Itse luokka on melko tavanomainen valkoseinäinen huone. Vaaleanpunaiseen vivahtava harmaa muovimatto ja ilmastointikoneistosta johtuva alakaton madallus lienevät saneerauksen perua. Vilkaisten nopeasti myös viereiseen suurempaan saliin, jossa on perinteiset taittuvat luentosalikalusteet. Vaaleat puiset tuolit näyttävät alkuperäisiltä ja ovat varmasti oikeaoppisen epämukavat. Nyt kuitenkin istun uudelle irtotuolille pöydän ääreen. Kurssille osallistuu toinenkin tuttavani, joka näyttää hyvin hämmästyneeltä nähdessään minut luennolla. En ehdi selittää läsnäoloani, kun opetus alkaa.

En ollut varma, minkä kokoiselle luennolle olen tulossa. Olin etukäteen pohtinut, otanko neuletyön mukaan sulautuakseni paremmin humanistijoukkoon, mutta olen iloinen, että jätin sen kotiin, koska pieneen saliin mahtuu vain kolmisenkymmentä opiskelijaa, eikä kukaan kaiva kudinta esiin. Muistiinpanojen tekemistä varten avaan MacBookini, joka on kuin kotonaan. Muut osanottajilla näkyvät sähköiset laitteet ovat toinen MacBook ja yksi iPad. Pöydille ilmestyy lähinnä ruudullisia konseptipapereita, joihin kuitenkin tehdään melko vähän merkintöjä. Suosituin juoma on vesi, myös yksi take away -kahvi löytyy. Suurin osa osallistujista on parikymmppisiä, mutta

joukossa on myös muutama keski-ikää lähestyvä nainen, joista yksi esittää luennon ainoat spontaanit kysymykset. Viisi henkilöä saapuu myöhässä. Lasken huoneessa olevan kuusi mieshenkilöä, joista kaksi on luennoitsijoita. Myöhemmin saan kuulla, että olen päässyt osallistumaan yliopiston huippuyksikön opetukseen. Rahaa on riittävästi, joten kurssilla voidaan pitää kahta opettajaa kolmeakymmentä opiskelijaa kohti.

Ensimmäinen luennoitsija luennoi väitöskirja-aiheestaan ja varoittaa, että oikeastaan häntä pitäisi kieltää puhumasta aiheesta. Hänellä kun on taipumusta innostua selittämään liikaakin. Ainakin hän tuntuu tietävän, mistä puhuu. Luennon ensimmäisen puoliskon aihe "suomen kielen permissiivirakenteen kehitys" menee ensi kuulemalta minulta yli hilseen, mutta avautuu luennon edetessä. Kyse on siitä, miten joku antaa jollekin jotakin jotakin tarkoitusta varten. Siis esimerkiksi "Kalle antaa Villelle omenan syötäväksi." Mutta kiinnostavaa onkin, että samaa asiaa ei ole aina sanottu samalla tavalla. Ennen se on voitu ilmaista: "Kalle antaa Villen omenan syödä". Muodon "Villelle" sijasta onkin käytetty datiivista genetiiviä "Villen" ja lauseen lopussa on finaalinen 1. infinitiivi eli nykyään käytöstä poistunut latiivimuoto, jossa on -k-pääte.

Klo 10.28 tulee ensimmäinen kysymys kuuntelijoiden joukosta: "Onko tämä itämurteinen ilmiö, kuten tännek tai tuonnek?" Vastaus: kyllä, joissakin murteissa muoto on edelleen käytössä. Yleiskielessä kuultava loppukonsonantin kahdennus on jäänne tästä, mutta joissain murteissa sekin on kadonnut.

Semaattiselta rooliltaan agentteja olevat subjektit, akkusatiivi- tai partitiivimuotoiset objektit ja muut kielioppitermit putoilevat luennoitsijan huulilta nopeammin kuin arkkitehdinaivoni ehtivät niitä käsittää, mutta selostus on kuitenkin loppujen lopuksi melko ymmärrettävää. Tässä puhutaan kuitenkin oman äidinkieleni ilmiöistä. Lauseet pilkotaan todella pieniksi paloiksi ja kiinnitetään huomiota asioihin, joihin ei arkipäivän tilanteissa kukaan kiinnitä huomiota. Mutta kun yksinkertaisten lauseiden rakenteita analysoidaan, niin kyllä teekkarikin ymmärtää: kyllä, noinhan se menee. Pieni sisäinen historioitsijani kuuntelee innoissaan, millaisia rakenteita suomen kielessä on ollut. Miksei

näitä vois käyttää nykypäivänäkin? Vaadin latiivimuodon palauttamista arkikieleen!

Edessäni istuvalla työllä on sylissä kirja auki. Pohdin, onko luento hänelle niin peruskauraa, että hän voi välillä lukea jotain muuta, vai onko kirja jokin alaan liittyvä teos, joka auttaa häntä saamaan luennosta enemmän irti. Toisin kuin auditoriomallisissa luentosaleissa, on huomaamaton torkkuminen luokan irtotuoleilla vaikeaa. Vieressäni istuva tyttö ei anna tämän häiritä, vaan painaa päänsä pöydälle ja nukkuu avoimesti havahdettuaan aika ajoin.

Klo 10:52 luennoitsija vaihtuu. Minua on varoitettu ennalta: puolet kurssista luennoidaan ruotsiksi. Olen hämmentynyt. Eikös tämä ole suomen kielen kurssi? Esimerkkilauseita on kuitenkin myös englanniksi. Ilmeisesti kurssilla ei ole tarkoitus opiskella vain suomea, vaan kieltä yleensä. Luennon jälkipuoliskon otsikko on "Fenomenet Det finns X och det finns X". Luennoitsija nro. 1 naljailee etupenkistä: "Voidaan esimerkiksi sanoa, että on opettajia - ja on *opettajia*." Tällä kertaa ei paneuduta kielen yksityiskohtiin kuten sijapäätteisiin, vaan sanontatapaan ilmiönä, mistä lauseenosista se muodostuu ja millaisia variaatioita siitä esiintyy.

Luokan tietotekniikka toimii ja opettajat osaavat käyttää PowerPointia ilman ongelmia. Arkkitehtuurin luentojen kuvapainotteisiin esityksiin tottuneelle luentokalvot ovat kovin tylsän näköisiä. Tekstiä on paljon, värihin tai muuten kiinnostavaan kuvalliseen ilmaisuun ei ole juuri panostettu, vaan kalvot on kirjoitettu mustalla valkoiselle ohjelman oletusfontilla. Muutama tikku-ukko on uskaltauduttu kuitenkin piirtämään. Nurkasta löytyy myös piirtoheitin, mutta tällä kertaa vältymme perinteisiltä kalvoilta. Tussitaululle ilmestyy muutamia esimerkkisanoja, haka-sulkeita ja laatikoita.

Klo 11:35 eri puolilta luentosalia alkaa kuulua hiljaista puheensorinaa. Muillakin kuin minulla alkaa keskittyminen herpaantua ja opiskelijoissa on havaittavissa levotonta liikehdintää. Edessäni kirjoitetaan tekstiviestiä. Alkaako vatsat jo kurnia? Tasan klo 11:45 ensimmäiset poistuvat, vaikka luennoitsija jatkaa vielä minuutin ajan. Taitaa olla minunkin aika suunnata testaamaan Metsätalon kellarissa sijaitseva Unicafe.

Kypsä tutkii

AVARA LUONTO

Kypsän vieraileva toimittaja observoi osakuntahuoneiston lajistoa.

Teksti: Berberis Vulgaris

Domus Gaudium näyttää ulospäin synkältä ja harmaalta. Etenkin päiväsaikaan ympäristö saattaa näyttää hiljaiselta. Betonibunkkerin sisältä kuitenkin löytyy paljon elämää, etenkin iltaisin ja etenkin viikonloppuisin siellä käy kova kuhina. Sinne asettuneet lajit ovat sopeutuneet ympäristöönsä. Vaikka DG:n flora ei olekaan kovin runsas, muutamaa homeitiötä silloin tällöin lukuun ottamatta – ja parempi niin, faunasta löytyy monenlaista vipeltäjää.

Tutkitaanpa asiaa hieman, näitä mielenkiintoisia otuksia kun ei tavata missään muualla Helsingissä. Tilojen herruudesta näyttäisivät taistelevan karjalaiset, kymäläiset ja wiipurilaiset. Pääosin yhteiselo on kuitenkin rauhallista.

Wiipurilaiset

Wiipurilaisten laji on näistä kolmesta kaikista vanhin, sillä ensimmäinen kantamuoto on havaittu jo 1600-luvulla. Nykyisten lajin edustajien alkuperä on useimmiten Lappeenrannassa tai niillä seuduilla. Wiipurilainen onkin tuttu näky Helsinki–Lappeenranta-välin junissa. Lappeenranta toimii ilmeisesti jonkinlaisena henkisenä magneettina, joka saa lajin edustajat toteuttamaan edestakaisliikettä. Lajin regeneraatiota edistää myös vuosittain joka syksy tapahtuva ilmiö: wiipurilaiset hakevat bussilastillisen potentiaalisia uusia ”jäseniä” Helsinkiin ja vievät ne tutustumaan pesäänsä DG:llä. Voisikin olettaa, että ryhmäytymisilmiö on useimpien lajin edustajien keskuudessa tapahtunut jo ennen muuttoa Helsinkiin.

Sopiva syötti: Kokeile houkuttelua wiipurinrinkelillä.

Varmat bongauspaikat: tupakkapaikka, bileissä Singstar-pelin välitön läheisyys, keittiö.

Wiipurilaiset liikkuvat useimmiten ryhmissä tai ainakin vähintään pareittain. Todennäköisesti tähän on syynä lajin keskuudessa piilevä vahva ryhmävietti. Sukupuolittuneisuus on lajin piirissä myös selkeä ilmiö: naaraita on huomattavasti enemmän kuin uroksia. Tämä johtaa siihen, että naaraat puolustavat uroksiaan kynsin hampain muiden lajin edustajilta: keskinäinen pariutuminen on siis erittäin tyypillistä. Heillä onkin oma etäpesäkkeensä, Mäkis eli suuri kerrostalo-mainen pesä täynnä wiipurilaisia Helsingin Valtilassa.

Wiipurilaisen selkein tuntomerkki on kova ääni. Äänen perustella lajin edustaja onkin helppo löytää, sillä usein ääni on jatkuvaa ja pitkäkestoista. Kielen peruselementtejä ovat ainakin ”mie” ja ”sie”. Usein lajin edustaja yltää myös laulamaan, etenkin SingStaria. Wiipurilaisen pääkarvoitus on useimmiten vaalea, ja erityisesti urospuolisten lajin edustajien on huomattu olevan niin sanottuja ”kauniita poikia”. Pyyntäytyminen on lajille tyypillistä, sillä heidän kulttuuriinsa kuuluu iltapukuun/frakkiin sonnustautuminen kahdesti vuodessa.

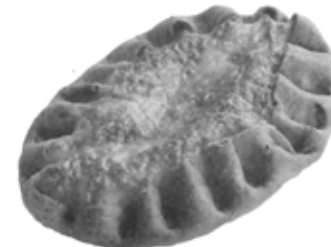
Tiiviistä ryhmävietistä huolimatta wiipurilaiset ovat lajina melko uteliaita ja ulospäin suuntautuneita, joten ne saattavat sopivissa olosuhteissa tutustua muidenkin lajin edustajiin. Yleensä lajin edustajat ovat iloisia ja olemukseltaan reiteitä.

Karjalaiset

Karjalaisen lajin historia on monimutkaisen kehityskulun tulos, sillä alunperin karjalaiset ja savolaiset olivat kaikki yhtä suurta sukua, mutta 1900-luvun alkupuolella ne eriytyivät kahdeksi eri lajiksi. Myös karjalaisten huhutaan saapuvan Helsinkiin junalla jostakin kaukaa esimerkiksi Joensuusta, mutta tästä ei ole varmoja havaintoja. Sen sijaan tiedossa on, että karjalaisten toinen etäpesä Helsingissä sijaitsee Patolassa, jossa he viettänevät ilmeisen paljon aikaa – mikä ei ole ihme HSL:n bussilinjojen takia. Tämän takia karjalaisia on myös hiukan vaikea joskus tavoittaa ja he saattavat vaikuttaa etäisiltä.

Karjalaisista valtaosa näyttäisi olevan uroksia – tai ainakin karjalainen naaras on ilmiö, jota saadaan havainnoida vain harvoin. Karjalaiset uroot sen sijaan tuntuvatkin edustavan hyvin perinteistä mieskulttia ja heidät saa houkuteltua helposti esiin erittäin kuivalla suomalaisella valkoviinillä. On myös mahdollista, että he palvovat jotakin mystistä Dionysos-kulttia. Karjalaisten kulttuuria tuntuu hallitsevan tarkka nojautuminen perinteeseen, minkä takia on kuultu lukuisia itkuvirsii esimerkiksi erään sarven takia.

On syytä epäillä, että karjalaisten ja wiipurilaisten ammoisessa menneisyydessä on risteäma-kohtia, sillä myös karjalainen lauleskelee paljon, joskin mieluummin ryhmässä. He puhuvat myös samankaltaista mie-sie-kieltä, joskin ero wiipurilaisten kieleen löytyy tarkkakorvaisille konsonanttien pituudessa. Muutoin karjalaisen erottaa tummasta pääkarvoituksesta, joka usein on myös kiharainen. Usein karjalaisen saattaa löytää myös valepuvun sisästä, joten jos esimerkiksi törmäät DG:llä possuun, voit olla varma sen sisällöstä.

Sopiva syötti: Kokeile houkuttelua karjalanpiirakalla.

Varmat bongauspaikat: isännän kopin tiski, DJ-pöydän läheisyys.

Kymäläiset

Kymäläisten laji on ollut olemassa vasta vajaan 80 vuoden ajan. Tuolloin se erkautui wiipurilaisista, mutta kuluneiden vuosien aikana lajit ovat kehittyneet melko eri suuntiin. Kymäläisten nykyinen laji näyttää jakautuneen kahteen, jotka edustavat pohjoista ja eteläistä haaraa. Ulkopuolisen silmään erot eivät ole silmiinpistäviä, mutta lähempi tarkastelu paljastaa erot.

Kymäläiset ovat levittäytyneet ympäri Helsinkiä, mutta DG:llä he tapaavat toimia pienryhminä. Yksittäinen lajin edustaja toimii siis eräänlaisena magneettina, joka vetää puoleensa muita samassa tilassa olevia. Todennäköisesti rypäs kertyy johonkin nurkkaan, jossa kymäläiset voivat rauhassa kuiskia keskenään. Lajille on myös tyypillistä ”enhän mie nyt mitää”-asenne, jota ei pidä tulkita väärin viitsimättömyydeksi – kymäläiset vain kaipaavat hieman rohkaisua, minkä jälkeen esiin kuoriutuukin villi bilehirmu.

Sopiva syötti: Kokeile houkuttelua possolla.

Varmat bongauspaikat: keittiöbileet, tanssilattia.

Väistynyt suurlohi Ahti Terhemaa vierellään seuraajansa, nykyinen suurlohi Eeva-Kaisa Heikura.

Missä hän on nyt?

Ahti Terhemaa

Haastattelussa Kymen Lohen Veljeskunnan hiljattain väistynyt suurlohi Ahti Terhemaa.

Teksti ja kuva: Riikka Juosila

Tällä hetkellä Terhemaa työskentelee viestintäpäällikkönä OP-Pohjola-ryhmässä. Nykyisessä virassaan hän on toiminut hieman yli kolme vuotta ja sitä ennen hän työskenteli 10 vuotta taloustoimittajana Taloussanomissa. Terhemaa on tehnyt viestintä- ja toimittajan tehtäviä koko työuransa.

Terhemaa tavoitettiin kahvikupposen ääreltä Kymen Lohen Veljeskunnan syyskokouksessa 10.11.2011.

Ahti Terhemaa, kuvaile matkaasi mädistä suurloheksi.

– Se on tietysti pitkä matka ja oikeastaan ihan siitä alusta lähtien on ollut mukana se, että tämä on niin kuin ketju. Heti nuorena fuksina näki ja oivalsi, että tämä on historiallinen jatkumo ja että osakunta yhdistää hyvin eri-ikäisiä ihmisiä. Tietenkin ne, jotka ovat opiskelukavereita sillä hetkellä, ovat siinä mukana, mutta samassa ketjussa ovat myös seniorit. Silloin kun minä liityin osakuntaan, oli mukana vielä osakunnan perustajajäseniä. Heitä näki silloin tällöin ja se teki vaikutuksen. Kaikki me olemme sitä samaa ketjua. Jonkinlainen kasvu ja jatkumo se on ollut.

Eli virasta toiseen aina tähän pisteeseen asti?

– Niin, virasta toiseen. Jos sen ajattelee niin kuin virkaketjuna, miksei niinkin. Mutta se ikään kuin elää yhteydessä. Ehkä ne virat eivät välttämättä ole olleet ainakaan minulle kauhean oleellinen osa tätä, vaan se, että on ollut samassa yhteydessä.

Mitä osakunnan seniorit puuhaavat, kun me junnut emme ole näkemässä?

– On erikseen osakunnan seniorijärjestö ja Lohen Veljeskunta. Lohiveljeskunta kun puuhaa jotakin kaksi kertaa vuodessa, niin osakuntalaisia on kyllä tietty joukko näkemässä. Lähinnä me teemme töitä. Suurin osa ihmisistä tekee kuitenkin omaa työuraansa – kuka missäkin. Kokoontuessa muistellaan osakunta-aikaa, tavataan vanhoja osakuntalaisaikaisia kavereita ja mielellään ollaan kuulolla myös siitä, mitä nuoremmille kuuluu. Kyllä se vähän niin kuin arkea on. Itse olen sen ikäinen, että nykyiset osakuntalaiset ovat saman ikäisiä kuin lapseni. Että ajatelkaa mitä isänne ja äitinne tekevät!

Mitä suurlohen toimenkuvaan kuuluu?

– Suurlohi on Kymen Lohen Veljeskunnan puheenjohtaja. Hän edustaa Lohiveljeskuntaa mahdollisuuksien mukaan esimerkiksi osakunnan vuosijuhlissa. Veljeskunnan toiminta sinänsä on hyvin yksinkertaista: kokoonnutaan kaksi kertaa vuodessa, kerätään stipendirahastolle rahaa ja henkissä mielessä toimimme perinnetietopankkina. Veljeskunnassa on eri aikakausien osakuntalaisia mukana. Tämä on perinnetietopankki.

Kokouksessa valittiin uusi suurlohi. Minkälaisia vinkkejä antaisit seuraajallesi Eeva-Kaisa Heikuralle?

– Tunnen Eevun erittäin hyvin omalta osakunta-ajaltani. Meidän työurammekin ovat liipanneet toisiaan. Emme koskaan ole olleet samassa työpaikassa, mutta olemme tehneet samanlaisia asioita ja Eevu on aina kutsunut minua kollegaksi. Ei minulla oikeastaan ole mitään vinkkejä. Hän tekee kaiken varmasti paremmin kuin minä.

Mikä osakuntatoiminnassa saa lohen palaamaan tuttuihin koskiin aina vuodesta toiseen?

– Akateemiset perinteet on varmasti yksi tärkeä asia, samoin kuin osakuntaan liittyvä monitieteisyys. Kun näitä tilaisuuksia on, niin kyllä minä aidosti nautin siitä, että voi keskustella hyvin erilaisten ihmisten kanssa. Näitä ihmisiä yhdistää tietysti osakunta ja kotiseudut maakunnassa, mutta opiskelu- ja työurallaan ihmiset tekevät aivan erilaisia asioita. Se on hirveän virkistävä yhteys ja yhteisö.

Mikä on hauskin muistosi osakuntatoiminnan parissa?

– Paljon on varmasti hauskoja, mutta jos nyt lähdettiin siitä matkasta mädistä suurloheksi, niin kyllä se hauskin muisto tulee ihan alkuun ja siihen, miten osakunta teki minuun vaikutuksen. Silloinen inspektori Johan Wrede oli ja on hyvin valloittava persoona. Ihan ensimmäisiä osakuntatapahtumia, joissa olin fuksina mukana, oli tapaus, kun osakunta lahjoitti inspektori Wredelle 50-vuotislahjaksi tontin Elimäeltä. Sitten myöhemmin sillä tontilla järjestettiin muutamat talkoopäivät, joissa olen ollut mukana. Ne ovat olleet kaikkein hauskimpia. Erityisesti se miten Johan aatelisherrana, yliopiston vararehtorina ja kaikella tapaa korkea-arvoisena henkilönä otti heti aina sen nuorimman ja kokemattomimmankin mukaan ja loi sydämellisen ilmapiirin kaikille. Se on varmaan jäänyt parhaimpana muistona ja hyvänä lähtökohtana mieleen.

Koetko, että opiskeluaikaisesta osakuntatoiminnasta on ollut hyötyä esimerkiksi työelämässä?

–Kyllä, ehdottomasti. Osakunnassa ja järjestöissä ylipäänsä tehdään hirveän paljon töitä. Yrityksissä maksetaan kuukausipalkkaa, ja ihmiset joutuvat sitoutumaan siihen, että asiat, jotka on sovittu, on pakko tehdä tai voi saada kenkää. Osakunnassa sitoutuminen tapahtuu muuta kautta. Se perustuu vapaaehtoisuuteen. Ylipäätään se, että saa jonkun toisen ihmisen tekemään jotain, vaatii sen, että asiat täytyy perustella hyvin ja henkilöä täytyy vähän ehkä suostutellakin. Kaikki asiat täytyy tehdä yhdessä. Näiden asioiden oppiminen osakuntatoiminnassa ja niiden oppien tuominen tavalliseen työelämään lisää viihtyvyyttä. Ymmärretään, miten toimitaan yhdessä.

Mikä on sellainen osakuntaperinne, jonka toivoisit ehdottomasti säilyvän tuleville sukupolville?

– Kaikkien perinteiden pitää sinänsä elää. Jos perinteet elävät, ne voivat aina muuttua, eikä siinä ole mitään pahaa. Minusta vuosijuhlat ovat hauskat, niihin pukeutuminen ja kaikki sellainen, mikä siihen liittyy. Ja laulut tietenkin! Perinteenä sellainenkin, että koko ajan keksitään jotakin uutta. Senkin voi ajatella perinteeksi.

Haluatko lähettää terveisiä osakuntalaisille?

– Ehkä tässä voi palata siihen Jyri Jämsän ”rakastakaa toisianne”-kommenttiin, mutta sen lisäksi, että rakastakaa toisianne, niin muistakaa toisianne. Pysykää yhteydessä!

Loppuun saatiin myös kommentti tuoreelta suurlohelta: Eeva-Kaisa Heikura, miltä nyt tuntuu?

– Kiitos kysymästä, ihan hyvältä! Osakunta on ollut niin tärkeä asia minun elämässäni oikeastaan aina, että tämä on nyt kiva, luonteva jatko.

Afrikan-kirjeenvaihtaja

Marokkolainen yleinen sauna

Teksti ja kuvat: Hanna-Maria Kössi

Päivät kuluvat aavikolla. Tuntien sijasta päivän rytmittävät auringonnousut ja -laskut, ruokailut ja pienryhmäkeskustelut. Vaeltamisen jälkeen jäävä päiväsaika kuluu laiskasti dyneillä makoillen ja keskustellen. Muutaman kaverini kanssa alamme vähitellen tuskastua keskusteluihin uskonnosta ja uskosta, joita monet tuovat esiin iltaisin käytävissä pienryhmäkeskusteluissa. Maiseimat vaihtuvat hiljaiseksi: Suuren dyynin lähes täydellisen kasvillisuuttomuuden jälkeen lähestymme ensin kauan sitten kuivunutta Draa-joen uomaa piikkipensaineen ja sitten vähä vähältä M'Hamidia ympäröiviä palmukeitaita taateleineen ja kuivuneine peltotilkuineen.

Viimeisenä vaelluspäivänämme kameleiden kuormat ovat pienentyneet huomattavasti ja berberit viittovat meitä kapuamaan kyytiin. Kipuan kamelini selkään. Jo kamelin noustessa seisomaan minua hirvittää. Kymmenen metriä ratsastettuani haluaisin alas. Kuk-a halu-aa teh-dä tä-tä vap-aa-eht-oi-ses-ti? Kamelini on epätasainen ja satulani epämuokava. Mutta täällähän killun. Miksei kukaan sitonut minua kiinni tänne ylös?

Viiden aavikolla vietetyn päivän jälkeen näen edessäni taas aavikkoleirimme. Jalat taittavat matkaansa ja pian on vesiklosetin ulko-

Mitä, missä, milloin?

Osallistuin katolilaisen opiskelijajärjestön (Katholische Universitäts Gemeinde) järjestämälle Saharan aavikkovaellukselle Marokossa tammikuussa joululomallani. Reissuni kesti kaksi viikkoa, josta kaksi päivää pienessä ryhmässä omin nokin Marrakechissä. Muutoin kuljimme isossa porukassa kuin pakettimatkalaiset konsanaan. Osallistujia oli 23, joista kaksi oli jesuiittoja. Ja lopputulos oli?

puolella viidentoista minuutin jono. Käsien ja kasvojen peseminen ja voiteen levittäminen tuntuu taivaalliselta. Kahden vaelluspäivän jälkeen olin jo ehtinyt unohtaa, miltä tuntuu kasvojen hiekattomuus. Olo on kuin uudesti syntyneellä, mitä tosin kestää sen vartin ennen kuin kasvot ovat jälleen hiekassa.

Yhden lepopäivän jälkeen on koittanut kotimatkan aika. Taaperramme pitkässä letkassa kohti M'Hamidin keskustaa ja bussia. Katseen samalla ympärilläni olevia palmu- ynnä muita viljelmiä. Jokin on muuttunut. Tähän asti kuivina ja pölyisinä olleissa ojanuomis- sa virtaa vettä ja eräällä peltotilkulla näen miehen sääriään myöten vedessä ohjaamassa virtaavaa vettä. Kysyessäni asiaa saan selityksen, että on juuri yksi niistä viidestä tai kuudesta päivästä vuodessa, jolloin Draa-joessa virtaa vettä. Berbereiden mukaan 70-luvulla Atlas-vuoriston sulamisvedet padottiin, jotta Sean Connery ynnä muut filmitähdet saisivat Ouarzazaten filmistudioiden kupeeseen huvilansa tekojärven rannalle. Niinpä paikalliset asukkaat joutuvat tyytymään saamaan vettä pelloilleensa 5-6 kertaa vuodessa. Oppaidemme puheista kuultaa tyytymättömyys. Bussin ikkunasta näen vielä pienen

kylällisen verran ihmisiä joenrannalla. Heillä on pyykkipäivä.

Ouarzazatessa pääsemme viikon odotuksen jälkeen peseytymään. Päättämme kuitenkin tavallisen (ja kylmän) hotellisuihkun sijasta vierailta hamamissa, paikallisessa yleisessä saunassa, jota ei kuitenkaan pidä sekoittaa turkkilaisen saunaan tai mihinkään saunaan ylipäätään. Näillä seuduilla ei ihmisillä ole kuulemma omaa pesuhuonetta kotona, vaan he käyvät hamamissa peseytymässä. Pukuhuone on kuin mistä tahansa suomalaisesta yleisestä saunasta. Ensimmäisessä pesuhuoneessa on vessakopit, tosin ilman ovia, ja jatkankin sukkelaasti matkaani. Pesuhuoneita on yhteensä neljä peräkanaa. Mitä pidemmälle kävelee, sitä lämpöisempi tulee, sillä sitä enemmän on vesihöyryä ilmassa. Kaakeloidut huoneet ovat hämääviä ja naiset istuvat lapsineen vettä lainehtivalla lattialla erilaisten alustojen päällä. Päädyimme huoneeseen numero kolme. Pitkään seisomme eksyneen oloisina seinää vasten, kunnes eräs pesijätäti viittilöi meidät istumaan lattialle. Aikamme epävarmoina odotteluamme pesijätäti työntää meille sammiollisen tulikuuma vettä. Voi sitä riemua!

Ennen hamamista poistumista päätän testata vielä pesijätädin pesukintaan kunnon. Istahdan lattialle ja täti alkaa puunata. Käsittely on kovakouraista ja välillä tuntuu, että pesijä hankaa ihoni kokonaan irti. Lattialle tipahtelee irronnutta ihoa kasoittain. Täti käy järjestelmällisesti koko vartalon läpi unohtamatta kasvoja tai intiimialueita. Myöhemmin kuulen, että miesten puolella tässä yhteydessä sai myös hieronnan. Tosin kuultuani millaisen, en enää olekaan varma, olisinko halunnut itse. Tanakka pesijätäti kävelemässä selkäni päällä tai pitelemässä takaa kiinni käsistäni

ja tunkemassa jalkaansa lapaluideni väliin naksauttaakseen selkäni ei kuulosta houkuttelevalta!

Niin reissu on ohi. Kaksi viikkoa lähes täytetty auringonpaistetta on takana. Mitä tästä sitten jää käteen? Auringossa palaneen naaman lisäksi sain toivottavasti uusia kavereita sekä ainakin roppakaupalla sattumuksia muisteltavaksi, joista leijonanosa tuntuu liittyvän ruokaan. Marokkolainen ruoka on nimittäin hyvää, mutta turisteille tarjoillaan usein varsin yksipuolista murkinaa. Kahden ensimmäisen päivän jälkeen olin jo loppen kyllästynyt keitettyihin kesäkurpitsoihin, joita tarjoillaan aina Marokon kahden pääruuan, kuskusin sekä taginen, kera. Kahden viikon jälkeen olen loppen kyllästynyt kaikkiin keitettyihin, ylikypsyin kasviksiin ja makuhermoni huutavat suolaa ja lihaa. Viimeisen illan aina-yhtä-herkulliset lihavartaat yötorilla helpottavat tuskaani, mutta lopullisesti himoni ei taltu ennen kuin ranskalaisessa McDonald'sissa aterian ja yhden ekstrahampurilaisen jälkeen. Kuskusin ja taginen kanssa kyllä usein on lihaa, mutta sitä on vähän, se on usein erittäin läskistä eikä lihan ruskistamatta jättäminen ole aina kovinkaan hyvä idea. Sen sijaan tuorepuristettua appelsiini-mehua sekä elämäni mehukkaimpia ja tuoreimpia mandariineja on ikävä.

Kaikkea ei kuitenkaan Marokossakaan kannata laittaa suuhunsa. Ihmettelimme erään kerran outoa valkoista kiveä, jota myytiin vähän joka puolella mausteiden seassa. Lopulta päättelimme kiven olevan suolaa. Joonas teekkarina päätti testata hypoteesimme ja onnistui maistamaan hiukan kiveä sormensa avulla. Myöhemmin kuulumme kiven olevan paikallisten deodoranttia. Noh, olihan se luonnontuote kuitenkin.

Kyllä Kypsä tietää

Onko yläpeti parempi kuin alapeti, ja jos niin miksi?

Rakas lukija,

esittämäsi kysymys onkin jo herättänyt laajaa keskustelua kansainvälisessä tiedeyhteisössä. Aihetta on tarkastellut muun muassa D.Sc. Dick Baggyhang teoksessaan *Top or Bottom — Gravitational Approaches in Vertical Reality*.

Oma valistunut näkökulmani on, että vanhanaikaisten kerrossänkyjen, joissa siis on ala- ja yläpetejä yksi kappale kutakin, valmistamisen sijaan tulisi tulevaisuuden huipputeutekehittely-yksiköissä keskittyä innovaatioon niin kutsuttuja equal bedejä, joiden ideana on, että yhdessä sängyssä on joko kaksi yläpetiä tai kaksi alapetiä, ei mitään epämääräisiä ylä-ala-yhdistelmiä. Tällöin kulluttaja pääsee itse valitsemaan haluamansa tuotteen, eli esimerkiksi yläpetien ystävää saa tuplanaution fifty-fifty situationin sijaan. Pitkällä tähtäimellä on täten mahdollista tehdä myös vapaaseen markkinakäyttäytymiseen perustuvia objektiivisia havaintoja näiden vertikaalisten vastakohtien suosituimmuudesta suhteessa toisiinsa sen perusteella, kumpi vaihtoehtoista, ylä-yläsänky vai ala-alasänky, saavuttaa suuremman osuuden myyntimäärissä.

KYMENLAAKSON OSAKUNNAN SENIORIT RY TIEDOTTAA

Haluatko tavata osakuntakavereita myös valmistumisen jälkeen? KyO seniorit ovat tätä varten! Olemme nuorekas joukko, joka kokoontuu välillä ruuan ja juoman, kulttuuririen-tojen tai muun toiminnan merkeissä. Tapahtumamme ovat avoimia kaikille entisille ja valmistumisen kynnyksellä oleville KyO:n jäsenille. Senioreiden jäseneksi voit liittyä laittamalla postia taloudenhoitajallemme Tuulialle (tuulia.asplund@gmail.com).

Tulevista tapahtumista tiedotamme sähköpostilistamme kautta (kyo-seniorit@helsinki.fi), johon voit liittyä lähettämällä viestin *subscribe kyo-seniorit oma@sähköpostiosoite* osoitteeseen majordomo@helsinki.fi. Jätä otsikkokenttä tyhjäksi. Lisäksi meillä on uudenkaarte nettisivut (<http://seniorit.kymenlaaksonosakunta.fi/>), jonne pyrimme päivittämään tietoa tulevista tapahtumista.

Kymenlaakson Osakunnan Seniorit ovat nyt myös Facebookissa! Olethan jo liittynyt ryhmän jäseneksi? Tarkoitus on jatkossa ilmoitella tulevista tapahtumista myös Facebookissa.

Vastaaja on Kypsan oma dear Eki, Walter de Camp, kaikkien alojen asiantuntija ja kaikkien tiedonjanoisten sankari. Kirjoittaja kirjoittaa anonyymisti suojellakseen itseään Kypsan lukijoiden aggressiivisilta reaktioilta ja halveksivilta katseilta.

Onko sinulla polttava kysymys, johon et yrityksistäsi huolimatta ole löytänyt vastusta? Lähetä se osoitteeseen kyo-kypsa@helsinki.fi, niin Kypsä kertoo vastauksen.

Miksi kadonneet tavarat ovat tosi kadoksissa silloin kun niitä tarvitaan ja löytyvät heti kun on ehtinyt ostaa uuden?

Tämä itse kullekin tuttu tilanne johtuu optisesta harhasta, jonka juuret ovat syvällä zenissä. Mitä kipeämmin ihminen tahtoo löytää, sitä hanakammin haluttu asia häntä väistää. Nykyyhmisille on usein vaikeaa rauhoittua ja ottaa etäisyyttä etsimäänsä asiaan. Jos aika ei kuitenkaan riitä lootusasennossa istumiseen, voi etsinnöissä auttaa rikostutkinnassakin käytetty ”soft eyes” -metodi: jäljitetään kohteen mahdollinen reitti ja tarkastellaan tutkinta-aluetta pehmein silmin. Tällöin kohteen olinpaikasta voi paljastua odottamattomia johtolankoja.

Nii mitäs myö viännetään?

Teksti: Milja Ahtosalo

Kuten tällä palstalla on jo käynyt ilmi, me kymenlaaksolaiset puhumme eri tavalla kuin muut, ja joidenkin mielestä se on jopa ärsyttävää. Mutta erot eivät synny ainoastaan siitä tavasta, jolla äänämme sanoja, vaan myös käyttämistämme sanoista, joiden merkitystä ei ehkä tunnisteta muualla. Eroja on jo Kymenlaakson sisälläkin.

Miä talvisin pohraan lumihanges, jos kukaa ei oo jaksanu kolata. Kaupasta ku miä tuun, nii laitan tavarat auton paksiin. Jos miä siivoon kunnolla, nii kyl miä ropsin matotki. Välil joutuu ramppaa portait ylös alas, ku se mitä tarvii, onkii jääny aina sinne toisee päähä. Mien mee minnee, paitsi joskus jonnee.

Isää sanon iskäks, ku puhun siitä muille, ja äitii joskus äiskäks. Miun mamma ja pappa puhuu aina, et heitil on nii paljo tekemist ettei aika käy pitkäks.

Jos miä kömpästyn ja sen takii kaatuan pahasti, miä sanon, et rönäsin tai röntysin. Ilmeisest jo Pohjois-Kymenlaakso olla eri

linjoilla, ku ne ryllii. Kun miun saappaat hörppää vettä, miä mulin, mut pohjoses ne mulasee. Ne myös kuulemma ainaki Kuusaal sanoo, et joku oli murha, vaik niiku murha mies, vaikkei se oiskaa tappan ketää. On ne kyl ja.

Mien kyllä uso, et mikää on ouompaa ku se, mitä pipari tarkoittaa. Siit viimeistää erottaa kymäläisen muist, vaik taitaa siit sanast olla erimiälisyyksii maakunnan sisälki.

Miun mielestä pipari, tai pipru, on mikä tahansa ”keksi”: on Jaffa-pipari, Domino-pipari, suklaapipari, ässäpipari... sano siä. Jotkut on yrittäny väittää miulle, et piparit olis vaa joulupipareita. Eihää se nyt nii voi olla! Ne on joulupipareita. Keksit on sit jotaa kuivii ja suolasii, niiku vaik Tuc-keksit. Ja vohvelikeksit, ne on asia eriksee.

Miun mielestä on suur vääryys, et minuu katotaa aina kieroo, ku sanon vaik kesäl, et ostin pipareit ja sit kaivan Jaffat esii. No jos ei miun piparit maistu, olkoo ilman sit. Voi hullu kuitenkin!

Viimmiin sammuttaa valot

Teksti: Pasi Pykälistö
Kuva: Tapio Pykälistö

Kuten uutisoitu, Myllykosken paperitehdas lakkautetaan. Tämä on vakava isku Myllykoskelle, joka on syntynyt ja elänyt tehtaasta. Kymenlaaksolaisittain vakavan asian edessä ei vajottu apatiaan vaan Anjalankosken teatteri teki asiaa surulla ja ilolla käsittelevän näytelmän, jossa myös koettelemuksille osataan nauraa.

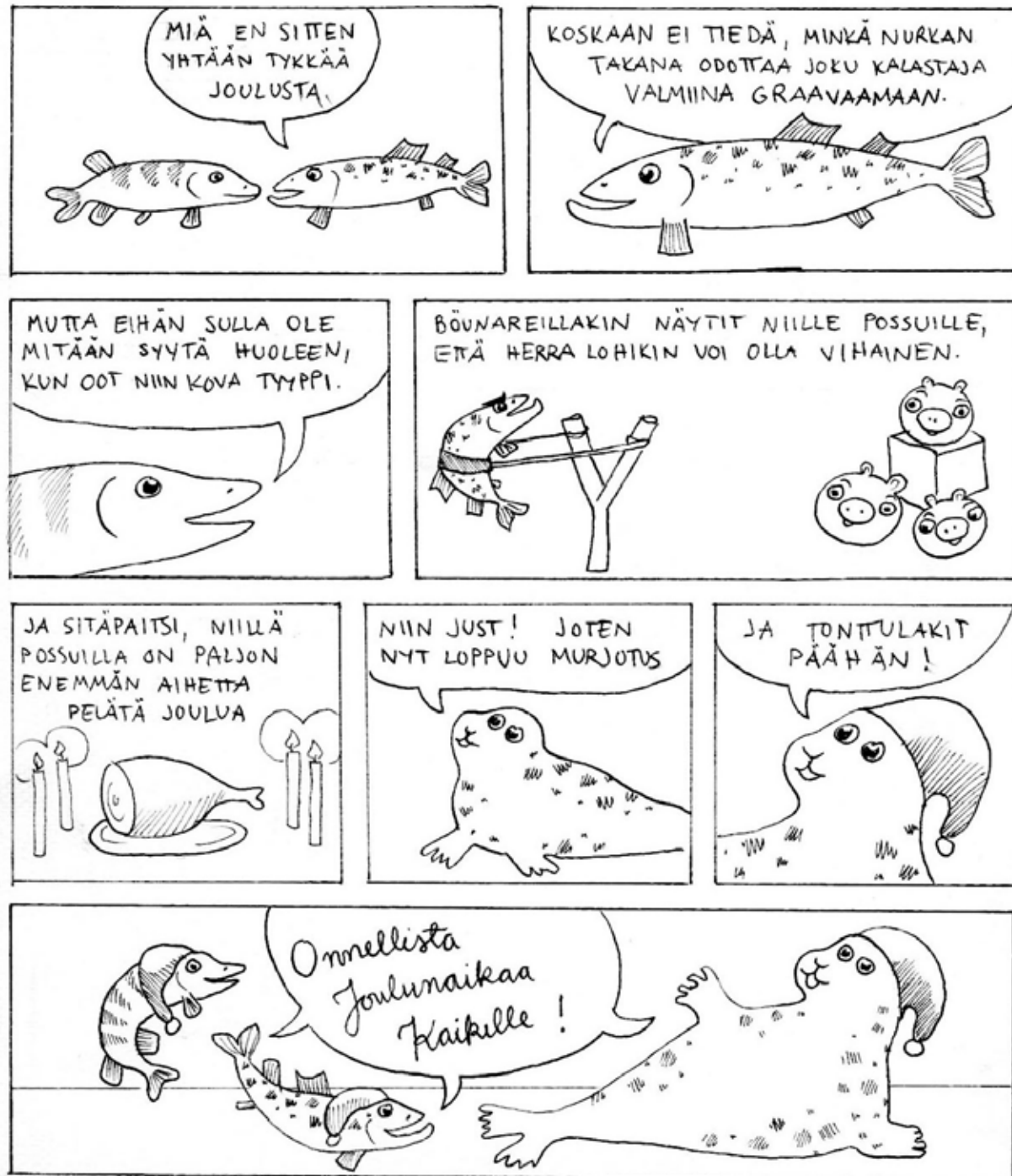
Musiikinäytelmä käsittelee hienosti paikakuntalaisten tehtaaseen liittyviä moninaisia tunteita. Esiin nostetaan laulun ja sanan voimalla se, miten tärkeä tehdas on ollut ja miten se on enemmänkin paikkakuntalaisten kuin kaukaisten sijoittajien tehdas. Näytelmä alkaakin Kymijoen itsensä muistelulla vaiheistaan ja kuinka patruunat astuivat kartanonherrojen sijalle. Tragedia onkin jatkuvuuden päättymisen, kolme tai neljä sukupolvea

tehtaalla työskennelleiden ihmisten elämän myllertyminen uusiksi. Tehtaan loppua korostetaan paitsi vanhan tuhona, myös alkuna uusille mahdollisuuksille. Niistä voi sitten olla montaa mieltä, kuten laulussa lauletaan ”...jätevesialtaaseen vesiliukumäki...”.

Monin lauluin kommentoidaan sitä katke-ruutta rahamagnaatteja kohtaan minkä päätös lakkauttamisesta on herättänyt. Björn Walhroos saa iskuja pitkin näytelmää, ansaitusti. Hanna Pakarinen on jalosti antanut luvan esittää näytelmässä kappaleensa ”Paperimiehen tytär”, joka koskettaa paikkakuntalaisia. Surumielisyyden ja synkeyden ei anneta voittaa, vaan toivoa valetaan toteamuksella ”Paikka on komia ja ihmiset mukavii, vaikka viinakauppa onkin Inksas.”

Taisteluhenkä ja itse selviämistä levitettiin päätöslaulun sanoin ”Mylsällä ei pelätä!”

HAUKI JA Hylje JOULUN ODOTUSTA

Ester Pentti

Virkailijaluettelo 2011

Inspehtori
Ritva Serimaa
ritva.serimaa@helsinki.fi
työ: 09 191 50630

Kuraattori
Maria Rämö
kyo-q@helsinki.fi
040 847 1020

Hallituksen pj.
Milja Ahtosalo
kyo-pj@helsinki.fi
040 845 3334

Sihteeri
Sini Leppänen
kyo-sihteeri@helsinki.fi

Isäntä
Martti Ahtola
kyo-isanta@helsinki.fi
050 377 6925

Emäntä
Anni Jokiniemi
kyo-emanta@helsinki.fi
040 510 8608

Taloudenhoitaja
Ester Pentti
kyo-taloudenhoitaja@helsinki.fi
050 342 4421

Toiminnanohjaaja
Annika Pousi
kyo-toiminnanohjaaja@helsinki.fi
040 840 3963

Fuksiohjaaja
Maaria Haavisto
kyo-fuksiohjaaja@helsinki.fi
040 540 5977

Fuksiohjaaja
Jenni-Maria Käki
kyo-fuksiohjaaja@helsinki.fi

Tiedotussihteeri
Pekka Veli Haimi
pekka.haimi@helsinki.fi

Jäsensihteeri
Essi Kortekangas
essi.em.kortekangas@helsinki.fi

Kulttuurisihteeri
Riikka Juosila
kyo-kulttuurisihteeri@helsinki.fi
044 251 6949

Kulttuurisihteeri
Lotta Väkevä
kyo-kulttuurisihteeri@helsinki.fi

Maakuntasihteeri
Heikki Luoto
kyo-maakuntasihteeri@helsinki.fi
050 368 8894

Liikuntasihteeri
Mikko Laaksonen
kyo-liikuntasihteeri@helsinki.fi

Ulkoasiainsihteeri
Joonas Ollila
kyo-ulkoasiainsihteeri@helsinki.fi
050 400 4931

Kypsan päätoimittaja
Ester Pentti
kyo-kypsa@helsinki.fi
050 342 4421

Arkistonhoitaja
Mikko Laaksonen
mikko.laaksonen@helsinki.fi

Laulunjohtaja
Ester Pentti
ester.pentti@aalto.fi
050 342 4421

Valokuvaaja
Pekka Veli Haimi
pekka.haimi@helsinki.fi

Hallitus
kyo-hallitus@helsinki.fi

pj. Milja Ahtosalo
sihteeri Sini Leppänen
kuraattori Antti Mänttari
taloudenh. Ester Pentti
Martti Ahtola
Pekka Veli Haimi
Hanna Herala
Jenni-Maria Käki
Annika Pousi

Apuemännistö
kyo-emannisto@helsinki.fi

Maaria Haavisto
Anna Kellaranta
Jenni-Maria Käki
Sini Leppänen
Kaisa Loikala
Ester Pentti
Suvi Sivula

Apuisännistö
kyo-isannisto@helsinki.fi
Reeta Holopainen
Peter Kronström
Erkka Kytö
Joni Mäkelä
Mikko Perttola
Lasse Sipilä
Joni Vehmas

HTK:n edustajat

Milja Ahtosalo
milja.ahtosalo@helsinki.fi

Lasse Sipilä
lasse@sipila.eu

Joni Vehmas
joni.vehmas@aalto.fi

Itella Green

